

НОВОГОДИШНО ОТВОРЕНО ПИСМО

От д-р Вениамин Пеев

По стар български обичай всички ние се надяваме през Новата 2012 Година да настъпят промени в нашия личен, обществен и църковен живот. Предполагаемо тези промени са по посока към доброто, чистотата и истината. Ще бъдем ли свидетели на такива промени по отношение на тежкото наследство на обвързани с комунистическия режим членове на Ръководството на СЕПЦ?

В *“Становището на ОЕЦ”* (Изх. № 33/16.12.11), подписано от **Председателя на УС на ОЕЦ п-р Н. Неделчев**, се отправя препоръка да бъдат установени и огласени онези членове на евангелските Ръководства, които преди 1989 г. са били активно обвързани с комунистическите тайни служби. Макар че приветствам тази инициатива, заявявам, че тя безнадеждно е закъсняла в сравнение с направеното в протестантските църкви в останалите бивши социалистически страни. Именно този факт на (режисирана извън църквите?) мудност у нас позволи в Ръководството на СЕПЦ до днес да присъстват **ЧЕТИРИМА ОБВЪРЗАНИ С ДС ПАСТОРИ**. Каква бе реакцията на Ръководството на този апел на ОЕЦ? Апропо, защо Ръководството чака *толкова дълго*, за да откликне *толкова късно* на подобни апели, след като на всички нива в обществото у нас отдавна бяха предприети решителни мерки за очистване от доносниците?

Моят отговор, с който ще се съгласят всички обективно мислещи представители на СЕПЦ, е един: Ръководството на СЕПЦ не изгради през изминалите двайсетина години адекватна стратегия по този проблем поради факта, че то НЕ БЕ СКЪСАЛО С ТЕЖКОТО НАСЛЕДСТВО НА ДОНОСНИЧЕСТВОТО ОТ ТОТАЛИТАРНОТО МИНАЛО. Подозирам, че необозримо дългият председателски мандат на п-р Виктор Вирчев, който надживя с него президентите Бил Клинтън и Джордж Буш-младши (всеки от тях с по 2 мандата), имаше като една от своите цели да прикрие това тежко наследство, защото в ръководните формати след 1989 г. неизменно присъстваха пастори с досиета.

Каква бе реакцията на настоящото Ръководство на СЕПЦ? То активно потърси начини **ДА ОНЕВИНИ** пасторите-ченгета. Събирайки само платените служители на СЕПЦ (“на трудов договор”) във Велико Търново – един напълно *неадекватен избор за място на такъв форум!* – Ръководството демонстрира пълното си пренебрежение към **ВОЛЯТА НА ДЕСЕТКИ ХИЛЯДИТЕ “РЕДОВИ” НЕПЛАТЕНИ, НО ПЛАЩАЩИ ДЕСЯТЪКА СИ ЧЛЕНОВЕ НА СЕПЦ**, представляващи онази маса вярващи, която освен огромния си материален принос, би следвало да бъде уважена и заради интелектуалния си и духовен потенциал като *ползотворен коректив на своите пастори*. Нека подчертая, че великотърновската явка няма юридическо и духовно право да решава “оставането” на четиримата пастори с досиета в Ръководството, което е направено с “неприемането на техните оставки”. С този акт Ръководството потвърди *всички демократични отстъпления на Вирчевия мандат* от Устава и съборната практика на СЕПЦ, установени още от времето на **п-р Николай Николов**. Случилото се на тази тайна НЕ-Велчова “завера” представлява **ОБИДНА ПАРОДИЯ** на решаване един от най-сериозните църковни проблеми през последните десетилетия. “Решенията”, взети на тази конспиративна среща, на която дори не са присъствали всички членове на пастирската колегия, могат да бъдат определени като **МИТОТВОРЧЕСТВО**. Може да се напише цяла серия

от анализи на МИТОВЕТЕ, сътворени на този потаен форум, но тук ще се спра само на един – *най-опасния* за бъдещето на СЕПЦ. Това е МИТЪТ ЗА ПАСТОРСКОТО ПОКАЯНИЕ. Нека цитирам: *“Пред своите съработници четиримата братя отново с голямо смирение и болка дадоха своите обяснения... Въпреки това, те помолиха за прошка, защото не са били достатъчно твърди да отхвърлят натиска на оперативните работници, които са ги викали и разпитвали”* (*“Становище”* на Ръководството на СЕПЦ).

В блоговете, които публикуваха моето предишно *“Отворено писмо”*, имаше плахи опити от някои хора да квалифицират горната многословна сантиментална констатация като *“извършено покаяние/разкаяние”* на четиримата пастори с досиета. Смятам, че т. нар. *“покаяние/разкаяние”* е ФАРС, ФАЛШИВА ИЗПОВЕД И ФИЛИСТИМСКИ ТРИК! Моят извод се дължи главно на следните обстоятелства:

Първо, от гледна точка на нормалната човешка логика, такова СЪЖАЛЯВАНЕ не може да бъде квалифицирано като истинско РАЗКАЯНИЕ. Всеки, който се ръководи от своя разум, а не от поговорката *“интереса клати феса”*, ще прозре без особени усилия, че:

- Това *“съжаляване”* се демонстрира от четиримата ЕДВА СЛЕД КАТО колегите им разбират КОИ са те – забележете, че в *“Становището”* на Ръководството на СЕПЦ имената им не са упоменати. Защо те не са поискали прошка ПРЕДИ огласяването? В случая постъпката на четиримата е гъвкава проява на инстинкта за самосъхранение, който би показала дори змията, след като ни е ухапала, щом затиснем главата ѝ с тояга. Същият инстинкт проявява и престъпникът в съдебната зала, който моли съдебния състав за милост едва след като е чул заслужената си присъда. Поисканата *“прошка”* от четиримата на великотърновския форум е *“ПРОШКА” ПОСТ ФАКТУМ*, която няма никаква морална стойност! Затова ПРОШКА НЕ МОЖЕ ДА СЕ ПОЛУЧИ!
- Това *“съжаляване”* и искане на *“прошка”* се демонстрира пред състава на техните колеги, с които са *“на трудов договор”* в СЕПЦ. Че *защо пред тях?* Един от коментаторите в блога **Pastor.org** даде най-мъдрия и достатъчен отговор, цитирайки присъдата на премъдрия ни народ, за което искрено го поздравявам: *“Гарван гарвану око не вади”*. Аудиторията на пасторите на СЕПЦ е най-неадекватната за такава *фарсова, фалишива и филистимска прошка*, защото престъпленията на четиримата са извършени не само срещу колегите им в миналото и настоящето, но и срещу целия СЕПЦ. Защо те не си поискаха ДОСЕГА прошка от всички нас? Защото, както ни обръща внимание Председателят на УС на ОЕЦ п-р Н. Неделчев, те са направили всичко възможно да *“скрият престъпленията си”* (**Пр. 28:13 а**) *колкото се може по-дълго!* Искането на *“ПРОШКА”* ОТ ДРУГИ не води до резултата ПОЛУЧАВАНЕ НА ПРОШКА.
- Какво е СЪДЪРЖАНИЕТО на поисканата *“прошка”* от четиримата пастори с досиета? За какво, прочее, се каят, ронейки едва сега крокодилски сълзи? В *“Становището”* на СЕПЦ не е упоменато. В *“Становището”* пише, че те, горкичките, са били *“насилвани”*, *“подведени”*, *“измамени”*, но нищо-нищичко не са направили срещу никого, а още по-малко срещу църковните общности в СЕПЦ. Че тогава ЗА КАКВО съжаляват *“сър сълзи на очи”*? За мислещия член на СЕПЦ тази едноактна сценка е очевидно с *предварителен сценарий и режисура*.

В театъра, киното и операта актьорите плачат и реват пред публиката, но не лично, а от името на своите герои. Техните сълзи бързо изсъхват и в следващата постановка са готови да ликуват и издигат хвала от името на други свои герои. “Разкаяние” БЕЗ КОНКРЕТНО СЪДЪРЖАНИЕ е театрална постановка по предварителен сценарий и режисура на хора, които “крят престъпленията си” от нас, публиката. Но публиката може да освирква и да вика: “Долу!” и “Вън!”

На второ място, на великотърновския форум не е извършено “разкаяние” и от богословска гледна точка. Всъщност в “Становището”, което четох многократно, никъде не срещнах термина РАЗКАЯНИЕ. Всеки добре запознат с термина “разкаяние” вярващ на СЕПЦ, въпреки че пасторите избягват да проповядват на тази тема, знае, че:

- Между “покаяние” и “разкаяние” има *съществена разлика*. Първото се случва само веднъж в живота на човека, когато той от невярващ стане вярващ. Именно тогава той получава еднократно прошка от Христа. Такъв е случаят със Савел, който се превърна в Павел – *образец на истински покаял се човек!* Второто – “разкаянието” – ни съпътства в по-нататъшния живот, защото човек е погрешим в много неща. Бълг. език ни дава чудесна възможност чрез представките на двата термина да направим разликата. Силно се надявам четиримата пастори с досиета *някога и някъде* в своя живот да са преживели своето “покаяние” и сега да желаят да “се разкаят” истински! Но мисля, че още не са!
- *Терминът* за “покаяние” в Новия Завет е *метанойа*. Буквално той означава “промяна на мисленето”. Променили ли са мисленето си четиримата пастори с досиета, които “са крили престъпленията си” от СЕПЦ и българското общество досега 22 години? Очевидно не! В сферата на християнската етика обаче никога не е късно. Ако те искат да ни убедят, че *мислят различно за себе си и своето служение*, трябва ДА ПОДАДАТ ОСТАВКИТЕ СИ БЕЗ ДА ОЧАКВАТ ТЕ ДА БЪДАТ ОТХВЪРЛЕНИ! Те не могат да бъдат наши ръководители. Те не могат да бъдат примери за нас. Те са все още Савловци, които искат да бъдат възприемани като Павловци, но не са. Логиката на духовността не може да бъде изкривявана от службогонски съображения и театрални трикове.
- *Резултатите* от истинското “покаяние” и “разкаяние” се виждат, например, в случая с новозаветния Закхей (Лук. 19:2-10). “Ако някак съм ограбил някого, връщам му четирикратно” – бе рекъл Закхей. Четиримата пастори с досиета ОГРАБИХА нашето доверие и нашите надежди, че след Събора в Ямбол (декември 1989 г.) нещата в Ръководството на СЕПЦ са се променили. Възстановиха ли нещо у нас за своето грабителство. О, не! Скривайки обратно оставките в дълбоките си джобове, те изкрещяха с изсъхнали сълзи на очите си: “Не ни пука какво ще кажат другите! Ние се разкаяхме, без да сме се покаяли...” А това вече е много, много страшно. В този случай не важи втората част на стиха в Притчи 28:13 б: “а който ги (т. е. *скритите престъпления*) изповядва и оставя, ще намери милост”. Щом няма истинска Савлова и Закхеева изповед на *метанойа*, **НЯМА ИСТИНСКА ХРИСТОВА ПРОШКА!**

Белегът на истинското евангелско християнство – дори и в България! – е *надеждата* за промяна в СЕПЦ. Тя ще дойде тогава, когато КВАСЪТ в Ръководството бъде отстранен. Едва тогава ВКИСНАЛОТО ДНЕС ТЕСТО ще се превърне в БЛАГОУХАННИЯ ХЛЯБ, от който имаме нужда през 2012 г.